

Радянський ШЕПАТОК

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО
РЕКТОРАТУ,
ПРОФСПІЛКОВИХ КОМІТЕТІВ
ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІМЕНІ В. СТЕФАНІКА

Розмір шрифтом 20
верстки 1989 року.

19 ГРУДНЯ 1989 р.

№ 40 (52)

ГОТУЄМОСЬ ДО ВИБОРІВ

Краще координувати дії

Мабуть, усі помітили напис, що появився на дверях одного з кабінетів у центральному корпусі інституту, — «Рада клубу виборців». Цей громадський орган створено для координації всієї роботи в колективі по підготовці до виборів народних депутатів Української РСР і депутатів місцевих Рад народних депутатів. Доручено очолювати раду завідуючому кафедрою педагогіки і психології В. Д. Хрущу. Заступник голови ради — завідуючий соціологічною лабораторією В. В. Коритан.

У плані діяльності ради — налагодження контактів з окружними та дільничними виборчими комісіями, формування груп довірених осіб кандидатів у депутати, висунутих від нашого колективу, для участі в передвиборній боротьбі. Серед найближчих задумів — оформити агітаційні стенди про кандидатів.

На необхідності краще координувати передвиборну роботу факультетських партійних, комсомольських та інших громадських організацій наголошувалося на засіданні робочої групи ради, яке відбулося днями.

НАШ КОР.

ВЕЧІР У ГУРТОЖИТКУ

Гармонійно злилися в одному урочистому хорі голоси викладачів і студентів, що співали старовинний студентський гімн «Гаудеамус». Так розпочався вечір, присвячений життю студентства в зарубіжних країнах. Звучали латинська, англійська, французька, німецька, іспанська мови.

Усі, хто зібрався в читальному залі гуртожитку № 5, мав нагоду дізнатися багато цікавого про славетні заклади світу: Києво-Могилянську академію, Сорбонну, Оксфорд, Кембрідж, Лейпцигський університет. «Представили» ці вузи відповідними іноземними мовами С. Дрембей (І-11), Т. Кудярьска (ПФ-12), С. Матійко (МІ-11), В. Лаборева (МІ-11), а їхніми перекладачами були В. Бойчук (ПФ-12), В. Мороз (ПФ-12), О. Андрійів (МІ-11), Л. Данилів (МІ-11), Р. Пона (МФ-12), С. Баранюк (І-12).

Викладачі В. Д. Хрущ, В. Г. Матаїшин, В. О. Кравченко, М. І. Мірошниченко поділилися своїми спогадами про роботу і спілкування зі студентами вузів Куби, США, Великобританії.

Гостем вечора був і учасник Московського міжнародного фестивалю молоді та студентів, асистент кафедри англійської мови А. В. Парінов. Його розповідь про незабутні зустрічі з зарубіжними ровесниками та яскраві слайди повернули нас у ті святкові дні. Зацікавила присутніх історією та сучасними проблемами міжнародного фестивального руху студентка Л. Горенко (І-21).

Завдяки дотепності та винахідливості ведучого — студента О. Шинкарука вечір пройшов невимушено, жваво. А підготували цю зустріч студенти перших-других курсів та викладачі кафедри іноземних мов.

Н. ДЬОМІНА,
Л. КОЛОМІЄЦЬ.
Викладачі кафедри іноземних мов.

ДРУГИЙ З'ІЗД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ: КРИЗЬ ПРИЗМУ ЮЦІНОК

Проблеми вирішувати не просто Не зовсім згоден...

З інтересом переглядав по телевізору ефір про перші два дні роботи З'їзду народних депутатів СРСР. Вражень чимало. Адже вже сам початок цього важливого форуму показав, наскільки складно і напружено йтимуть дебати в атмосфері зростаючої громадянської свідомості, осмислення нашими депутатами теперішньої дійсності і воістину широкого плюралізму думок.

Що особливо запам'яталося? Це, звичайно, дебати з приводу шостої статті Конституції СРСР. М. С. Горбачов правильно сказав, що становище партії, її авторитет залежить не від закріплення у статті 6 її керівної ролі в нашому суспільстві. Він визначається конкретними справами. А партія — це зріла організація, здатна до серйозних висновків, готова відповідати за свої вчинки і політику. Незабаром відбудуться вибори до Рад народних депутатів. І їх результати великою мірою

покажуть — правильним шляхом іде партія чи ні.

Першого дня обговорювався проект Закону про власність. Депутати дійшли спільної думки, що далі затягувати вирішення цього питання не має сенсу. Це лише гальмувало б розвиток суспільства, його перебудову. Однак було і чимало думок з приводу власності, з якими я не згоден. Приміром, з визначенням власності СРСР і союзних республік. Повністю підтримую міркування прибалтійського депутата, про те, що поняття «союзно-республіканська власність» на надрі й інші природні багатства так і не визначає конкретно — що, чия.

Або таке. В проекті Закону про землю говориться, що земля належить державі і віддається громадянам у користування. Виходить, знову у нашій головної галузі не буде господаря. І, крім того, як сказав той же депутат, російська земля перестане

бути російською або литовською, далі буде просто союзною.

На другий день роботи З'їзду головним питанням було оздоровлення економіки й розробка плану тринадцятої п'ятирічки. З доповіддю виступив голова Ради Міністрів СРСР М. І. Рижков. Вважаю, він правильно виклав ті проблеми, над здійсненням яких треба працювати урядові.

Однак шляхи вирішення згаданих проблем, і я тут погоджуюся з багатьма депутатами, не зовсім правильні. Маю на увазі те, що в планах уряду — залишити в основному централізовану систему економіки. Розділяю думку тих народних обранців, які стверджують, що це призведе, як і в минулому, до провалу п'ятирічних планів. Самофінансування, інтенсивне просування в напрямку ринкової економіки — ось що врятує країну від занепаду.

В. ЧУЙКО.
Студент третього курсу педфаку.

Важко даються як перші, так і наступні кроки демократії. Другий З'їзд народних депутатів СРСР — підтвердження цього. Широкий спектр думок і суджень характерний для нинішнього З'їзду.

Вважаю, що непогано розбираюся у проблемах сільського господарства, тому з особливою увагою слухав виступ Є. К. Лигачова. Розділяю багато аргументів у його виступі на захист колективного господарювання. Однак деякі, на мою думку, викликають певний сумнів.

Приміром, депутат пояснює нижчу порівняно з фермерськими господарствами віддачу колгоспів і радгоспів відставанням останніх у машинному забезпеченні. Ось, мовляв, у 50-ті роки у нас воно було приблизно однаковим з американським і, відповідно, середня врожайність зернових з гектара і в США,

і в СРСР була приблизно однаковою — 17—18 центнерів. Так от, якщо в машинному забезпеченні ми наздоженемо Америку, то й у наших колективних господарствах справи йтимуть не гірше.

Але ж ми, як відомо, з окремих показників виготовлення техніки для села вже давно обскакали цивілізовані країни. Тим же США, щоб випустити ту кількість комбайнів, які стоять у нас полями, потрібно 70 років.

То, може, справа все ж у фермері, ступені привласнення землі людиною. Адже, наводячи згаданий факт, промовець не сказав, скільки у нас колгоспників потрібно для виготовлення того обсягу продукції, який виробляє один американський фермер.

О. ШИНКАРУК.

Студент другого курсу історичного факультету.

ЩОБ ЗАЛИШИВСЯ ДОБРИЙ СПОМИН

педінституту):

— Що чекаємо від фестивалю, сказати ще важко, бо з цієї програмки, яку отримали вдома, його мети не зовсім зрозуміли. Так що він для нас поки що — розвідка боєм. Делегація наша дуже різношерстна: це і члени КіДу, і педагогічного загону «Комбриг», а я, наприклад, — член Ульяновського клубу кінолюбителів «Сінема». Так що спільної програми дій поки не маємо.

— А що являє собою клуб «Сінема»?

— Це не тільки можливість перегляду кінострічок, які ніде не демонструються, але й театр-студія «Бар'єр», де ставимо капусники і вистави. В майбутньому, можливо,

зніматимемо і свої фільми. А перші враження? Дуже сподобалось і місто, й інститут. Дехто з нашої делегації каже, що не погано було б тут вчитися.

Михайло Грибачов (Брянський педінститут):

— З чим приїхали на фестиваль? Особисто я — з піснями.

— Своїми?

— Так, я сам їх пишу і сам виконую. А перше враження від інституту — щось подібне на лабіринт. Міста ще не бачив, щойно приїхав, але мені розповіли, що воно дуже гарне. Хотів би побачити і Карпати.

Оскільки це бліц-інтерв'ю проводилося в день з'їзду учасників фестива-

лю, то здійснення цієї мрії було ще попереду — в суботу планувалась поїздка в експериментальний піонерський табір «Зірка», що в селі Миклуличині. Взагалі, програма фестивалю була багата на приємні несподіванки і зустрічі — в ректораті, парткомі, профкомі нашого вузу, в експериментальній школі- лабора-

торії № 23... Тому можна сміливо сказати, що хоча фестиваль і скінчився, його відлуння ще довго житиме в теплих спогадах наших друзів.

Н. ЯСИНСЬКА.

На знімках: зустріч на залізничному вокзалі;

* фрагменти вечора знайомства, який відбувся у середній школі № 23.

Фото В. Домбровського,

І ось в нашому інституті знову фестиваль студентської дружби. Знову, рівно через рік, з'їхалися сюди друзі з різних кінців країни, а комітет комсомолу став справжньою штаб-квартирою фестивалю. Саме тут ми зустрілися з двома його гостями — Андрієм Кочневим з Ульяновська та Михайлом Грибачовим з Брянська. І задали обом одні й ті ж питання:

З чим приїхали на фестиваль, що від нього чекаєте?

Які перші враження від нашого міста, інституту?

А. Кочнев (Ульяновський

Нині в групах народного контролю проходять звіти і вибори. Відбулися збори трудової колективу, на яких проаналізовано роботу інститутської групи за звітний період, намічено нові завдання, обрано новий її склад. Очолювати групу народного контролю знову довірено старшому викладачеві кафедри німецької мови Я. Т. Билиці.

Друкуємо нотки із зборів.

— Реалізація всіх тих завдань, які висував перебудова, неможлива без зміцнення трудової дисципліни, організованості й порядку, відповідальності за доручену справу, — говорив у звітній доповіді на зборах голова групи народного контролю Я. Т. Билиця.

Дійсно, не досить тільки пов'язувати з процесами оновлення зростаючі вимоги й сподівання — треба самим працювати на їх здійснення, позбуватися інертності, байдужості, безгосподарності. У цьому немає ролі і народних дозорців.

Чи відчутна їх діяльність у житті колективу? На зборах наводилися приклади проведених ними рейдів і перевірок, участі членів групи в підготовці питань на засідання парткому, ректорату інституту, партійні збори. Виявляли активність такі члени групи, як О. О. Чміль, В. І. Смулка, О. Р. Боровська, Е. Д. Василік, Е. К. Процюк, М. А. Рувінський та інші.

Дозорці вивчали, скажімо, стан готовності вузу до

нового навчального року, студентських гуртожитків — до осінньо-зимового сезону. Завдяки тому, що вони своєчасно забили тривогу, багато з виявлених недоліків було оперативно усунуто.

І, звичайно, в центрі уваги народних контролерів — організація навчального процесу, робота деканатів, кафедр по зміцненню навчальної та трудової дисципліни серед викладачів, студентів, працівників вузу. На окремих із них наказами по інституту, підготовленими на основі поданих групою актів перевірок, за халатне ставлення до своїх обов'язків накладено дисциплінарні стягнення.

Не може не турбувати, зокрема, те, що на ряді факультетів, як показала остання перевірка, студенти незадовільно відвідують практичні і семінарські заняття. Проводяться вони в окремих групах історичного та філологічного факультетів (1—52, 1—34, 1—33, РА—41) при наявності половини, а то й менше студентів. Це, безперечно, не

◆ НАРОДНИЙ КОНТРОЛЬ ДІЄ

...І САМИМ ПЕРЕБУДУВАТИСЬ

може не позначитись на якості їх знань, на стані трудової дисципліни в цілому.

Серед основних напрямків роботи групи у звітному періоді важливе місце займала також перевірка виконання планів пошукової роботи колективами кафедр та науковими співробітниками НДС. Об'єктом їх контрольної діяльності були і заклади громадського харчування в інституті, студентських гуртожитках. Сектор скарг і пропозицій займався розглядом конфліктних ситуацій, кількість яких останнім часом, на жаль, зростає.

У полі зору групи — й умови для студентів у гуртожитках. Цікавою видається пропозиція Я. Т. Билиці — створити на першому поверсі гуртожитку № 5 кімнату урочистих подій, де студенти могли б проводити безалкогольні вечоринки по відзначенню дня народження, одружень чи інших подій.

Особливо турбує народних контролерів поганий стан збереження соціалістичної власності в корпусах інституту, в гуртожитках. Щороку доводиться списувати «дostroково» виведеного з ладу майна на десятки тисяч карбованців. Розламані двері, потрощені меблі, розбиті ванни — це вже стало звичною картиною в гуртожитках. Такі факти вандалізму не можна пояснити нічим іншим, як безкультур'ям частини студентів, їх чисто споживачьким ставленням до всього «казаного», безплатного, яке їх оточує в інституті, гуртожитках, а насправді забирає з державного бюджету чималі суми коштів. Зрозуміло, що й викладачам, громадським організаціям треба посилити виховну роботу серед студентів.

На зборах порушувалося багато питань, що стосуються умов праці викладачів і співробітників інсти-

туту. Наголошувалося на необхідності прискорити вирішення житлової проблеми для викладачів, адже частина з них із сім'ями вже не один рік проживають в гуртожитках або щодня добираються на роботу з навколишніх населених пунктів.

Вказувалося на суттєві недоліки і в діяльності самих народних контролерів. Не завжди забезпечується її висока ефективність, дієвість. Не завжди оперативіно усуваються недоліки, виявлені дозорцями і відмічені в актах перевірок. Є тут вина й ректорату, навчальної частини, які не завжди контролюють належним чином виконання рекомендацій групи. Та, звичайно, і самим дозорцям треба бути в цьому відношенні настирливішими, принциповішими, енергійніше утверджувати свій авторитет у колективі. А він невіддільний від широкі гласності контрольної роботи. Тим часом співробітництво народних контролерів з інститутською багатотиражною в останні місяці чомусь послабилося.

Упущенням головної групи є і те, що в звітному періоді слабо працювали факультетські групи народного контролю. Не проводилося навчання тих, хто входить до них. На зборах вирішено надалі відмовитись від факультетських

груп, а створити з представників підрозділів єдину, зате організаційно міцну групу народного контролю вузу.

Ті, хто взяв участь в обговоренні звітної доповіді, оцінювали діяльність дозорців, говорили про те, що їх найбільше хвилює. Наприклад, заступник завідувачою бібліотекою В. І. Смулка спинилась на питанні збереження книжкового фонду бібліотеки. На жаль, і далі пропадають друковані видання із фондів вільного доступу, немає книг читачі гублять або псуєть. За числом студентів-боржників бібліотеки «лідирують» фізико-математичний, філологічний, історичний факультети.

Своїми міркуваннями, оцінками, пропозиціями поділилися також студент ІV курсу історичного факультету, член групи народного контролю при студентському профкомі Василь Мисюк, проректор інституту по адміністративно-господарській частині Б. С. Іванчик, ректор інституту В. І. Кононенко.

В обговореному питанні збори прийняли рішення, спрямоване на поглиблення перебудови навчально-виховного процесу, зміцнення виробничої і виконавської дисципліни серед студентів, викладачів, працівників інституту.

І. ІВАНІВ.

■ ВОНИ ЗАКІНЧИЛИ НАШ ІНСТИТУТ

ЇЇ НЕПОДІЛЬНА ЛЮБОВ

Віра Онуфріївна Кваснюк (Ткачівська) — вчителька математики і креслення Отинянської середньої школи Коломийського району, випускниця фізико-математичного факультету нашого педінституту була делегатом Всесоюзного з'їзду працівників народної освіти. За сумлінну працю нагороджена орденом «Знак Пошани» і значком «Відмінник народної освіти УРСР».

Школа готувалася до свята рідної мови. З нетерпінням чекала гостей, скрізь світилася чистотою, всюди милувало око різнобарв'я квітів. Віра Онуфріївна любить красу й охайність. Це почуття і в своїх учнів виховує. Бо школа для неї — її життя, її неподільна любов, її щоденні турботи й радощі ось уже дев'ятнадцять років. Талант і праця — ті два крила, які дали їй злет.

Якраз такі люди — ініціативні, творчі, принципові — в пошані у колективі Отинянської десятирічки. Тут праця вчителя оцінюється в комплексі — на уроках і поза уроками. Враховуються його громадські

повсякчас відкриті для колег зі школи й району. Її кабінет математики — справжня навчальна лабораторія з усім необхідним для уроків. Кращий кабінет району і один з кращих на Прикарпатті. Тут усе зроблено її руками, руками її вихованців.

Віра Онуфріївна запрошує мене до свого кабінету. Через кілька хвилин почнеться урок. «Люблю, щоб у мене на уроці всі учні працювали від першої й до останньої хвилини, — каже вчителька. — Мій клас — ідеї Ш. Амонашвілі, В. Шаталова, Е. та Б. Нікітиних... Мої принципи — живе співробітництво з дітьми, спілкування на рівних. Моя мрія — школа красива, добра, цікава, творча, така, яка була в А. С. Макаренка і В. О. Сухомлинського».

Іде урок... «Давайте подумасмо, — пропонує вчителька п'ятикласникам набір завдань, — як можна було б їх розв'язати» (тема «Додавання, віднімання і порівняння дробів»). Учні сперечаються — кожен відстоює свій спосіб. Активно працює весь клас. Діти з радістю тягнуть руки, просять до дошки. Віра Онуфріївна до кожного звертається по імені, і в цьому відчуваються її любов до учнів, доброта, лагідність, людяність. Правильне виконання завдання вона відзначає похвалою: «Ви сьогодні гарно працюєте, діти. І головне, все правильно. Молодці!»

Обізвався шкільний завоник — урок закінчено. «Всього вам доброго, діти!» — мовила вчителька. Та п'ятикласники не покидали кабінет. Вони обступили її, і ще кілька хвилин продовжувався урок — у запитах і відповідях.

Розмовляю з Мирославою й Олегом, вони щойно одержали свої заслужені оцінки. «Я з великою охотою йду на уроки Віри Онуфріївни, — каже дівчинка, — бо вони завжди цікаві й проходять непомітно». «Віра Онуфріївна стараться навчити нас, а потім оціню-

вати наше знання», — по-дорослому серйозно говорить Олег.

Прекрасно, коли учень на уроці перебуває в постійному внутрішньому діалозі з учителем, подумки і сперечається з ним, сумнівається в чомусь — погоджується лише тоді, коли педагог чіткими доводами, аргументами зуміє переконати його в своїй правоті. «Віра Онуфріївна це вдається», — говорить вчителька Н. П. Белзюк. «Уроки Віри Онуфріївни не можна не любити, — підтверджують десятикласники. — Її розумієш з півслова. Послухаєш пояснення — і можна в підручник не дивитися: вона дає матеріал набагато ширше і дохідливіше. В неї на уроках цікаво».

Та чи тільки на уроках? Скільки цікавих справ завдяки її неспокою, ініціативі! Пошукова робота, поїздки по місцях бойової і трудової слави. А вечори-зустрічі, диспути... У кожній цій справі — часточка душі їхнього наставника і порадника. «Я кожен свій клас люблю. Навіть якщо тільки викладаю там математику чи креслення, — каже вчителька. — Намагаюся, щоб був кращим».

Що таке для дітей школа? — розмірковує вголос В. О. Кваснюк. — Це знову ж таки перш за все вчитель, його особистість, уміння любити дітей. І коли ми говоримо про нелюбов до школи, на практиці це нелюбов, неповага до вчителя. Адже в більшості випадків саме любов до вчителя переходить на любов до предмету, якого він навчає. Важливо знати, що цінують діти в учителів. Діти можуть бути справжніми відкривачами. Тільки для цього потрібні максимальна повага до учня, максимальний розвиток його особистості. Необхідно створювати сприятливі умови для того, щоб він міг висловити будь-які судження з обговорюваної проблеми чи матеріалу, що вивчається на уроці. Тобто йдеться про педагогіку співробітництва. Основа всієї перебудови школи — у діловому співробітництві педагогічного й учнівського колективів.

Учителі тут не бояться

доручати учням важливі справи. Скажімо, чергування по школі. Чітко розподілено обов'язки в ідальні, роздгальках, по догляду за квітами, організації перерв, забезпеченні порядку в навчальних майстернях.

Глибоко переконана, — продовжує Віра Онуфріївна, — що почуття господаря школи, відчуття відповідальності за все, чим вона живе, прийдуть до дітей лише тоді, коли вони внесуть свій вклад в організацію її життя. Ми повинні погодитися з тим, що потрібно залучати дітей не тільки до того, що ми хочемо, а в першу чергу до того, чого хочуть вони.

З розповіді директора школи П. М. Кінашук: «Сьогодні, як ніколи, школі потрібен думаючий учитель, здатний «на ходу» почуватися, щоб устаткувати за нашим динамічним часом. То частя, що в нашій школі таких учителів, як Віра Онуфріївна, більшість. Приємно, що це в основному випускники педінституту імені В. Стефаніка і вдвоє приємно, що вони ж випускники цієї школи».

Сьогодні в нашому інституті випускники Отинянської десятирічки навчаються на фізмати, педфаці, філфаці. У розмові директор і В. О. Кваснюк, однак, зауважили, що інститут випускає в основному «чистих» предметників, а школі ж потрібно, щоб вони були водночас хорошими класними керівниками, організаторами гуртків і факультативів, клубів за інтересами чи просто якимиось цікавими справами, знавцями піонерської роботи, психології дитячого колективу.

Віра Онуфріївна щаслива своїм вибором професії. Хоча, як вона каже: «Чудес у педагогіці не буває. Є велика, нелегка, але безкінечно радісна робота. Прекрасно, коли діти чекають уроку, коли підбігають і запитують: «Що в нас сьогодні буде на уроці?». При цьому їх більше цікавить не тема, а той вид діяльності, який придумає для них учитель. І кожен день їх треба чимось здивувати».

О. ДІДИК.

Наш позаштатний кореспондент.

«ДЕНЬ УКРАЇНИ»

Минулого четверга на історичному факультеті було особливо людно і гамірно. На шостому поверсі у перервах між парами лунали українські народні пісні, записані на магнітофонну плівку, а також під акомпанемент гітари, виконували самими ж студентами. На факультеті проходило «День України» — свято, організоване комсомольським бюро.

У холі, прикрашеному вишитими рушниками, державною та національною символікою, можна було зустріти хлопців і дівчат у вишитих сорочках. Йшла жвава торгівля пірижками, тістечками — неодмінними атрибутами української гостинності.

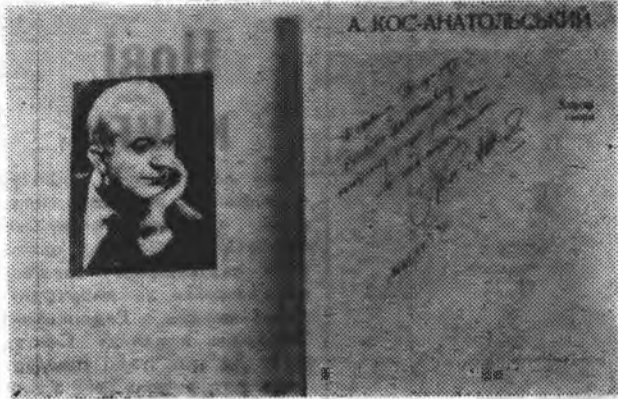
Увечері того ж дня в гуртожитку № 5, де мешкають історики, відбулися українські вечорини. Лунали багато гумору й сміху, ліричних співанок та запальних танців.

Приємно, що студентські будні, крім традиційних дат, прикрашають і такі свята, організовані безпосередньо студентами. — І вдвоє приємно, що такі свята несуть на собі глибокий відбиток національної гордості й самосвідомості.

Н. АРКАДЬЄВА.

На знімку: учасник свята студент ІІІ курсу Сергій НИКИПАНЧУК.

Фото студента фізмату В. ДОМБРОВСЬКОГО.

ПАМ'ЯТЬ ПРО НЕЗАБУТНЬОГО КОМПОЗИТОРА

СПОГАДИ ПРО АНАТОЛІЯ КОС-АНАТОЛЬСЬКОГО

Хто хоча б раз слухав задушевні хоріві пісні «Гей, браття опришки», «Чотири воли пасу я», «Ой ти дівчино, з горіха зерня», не зможе забути ім'я відомого українського композитора, народного артиста УРСР, лауреата Державної премії СРСР, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, професора Анатолія Йосиповича Кос-Анатольського.

Та хіба лише ці пісні у доробку талановитого композитора їх багато, а ще понад 200 романсів, обробок народних пісень, опереток, музики до балетів, опер та різних вистав. Уся його музична діяльність насичена чудовими перлами народного мелосу. Ось чому його твори виконувалися і сьогодні успішно виконуються не лише в концертних залах, оперних театрах України, але й далеко за її межами, вони широко відомі за кордоном.

У грудні минає 80 років, коли у славній Коломії в сім'ї лікаря Йосифа і Лідії Косів народився син Анатолій. Мати, родом з Лемківщини, прищепила синові любов до музики. Від неї він навчився грати на фортепіано, а потім і в Станіславі, куди переїхали батьки, і у Львові юнак не полишав навчатися музики, хоч студіював юридичні науки.

Хто зустрічався у своєму житті з Анатолієм Йосипо-

вичем, не може не висловлювати свого захоплення талановитим композитором, завжди оптимістично настроєним співбесідником, чудовим оратором. Признаюся, що кожного разу, коли слухав виступ А. Й. Кос-Анатольського, завжди дивувався його величезній ерудованості, емоційній повнозвучності його характеру, високій національній самосвідомості. Він був захопаний в українську пісню і черпав з цілющої криниці народних мелодій ті музично-фольклорні зерна, які потім проросли у його творчості.

Щаслива доля звала мене з композитором у 1957 році: я, молодий вчений, подарував йому свою першу книгу «Народний герой Олекса Довбуш». Між нами зав'язалася розмова, з якої я зрозумів, що композитор хоче, як він висловився, «щось музично створити про Довбуша», і просив мене побільше розповісти про легендарного героя. Пам'ятаю як сьогодні, під час моєї розповіді він раптово перебив мене і замріяно сказав: «А що, якби зробити обробку популярної пісні Устияновича «Гей, браття опришки». Вона так припала мені до душі ще в Коломиї!».

Через якийсь час композитор запросив мене до Львівської організації Спіль-

ни композиторів України і застав на фортепіано пісню «Гей, браття опришки» в своїй обробці. Я й досі щасливий, що був одним з перших слухачів цього твору, який дуже скоро став популярним. Шкодою, що не встиг отримати від Анатолія Йосиповича листівку, яку надіслали йому з Канади українські емігранти на знак вдячності за пісню про опришків. Композитор обіцяв мені передати її для моєї колекції мистецької спадщини про Довбуша.

Ми часто зустрічалися з ним на ювілейних святах. Особливо запам'яталися мені виступи Кос-Анатольського на ювілейному вечорі, присвяченому 50-річчю композитора Євгена Козака, а також на відкритті пам'ятника Миколі Лисенку на його батьківщині, пам'ятника Василію Стефаніку у Львові. Не забуваються слова композитора, сказані про Стефаніка: «...вийшов із землі Покуття і зрісся із замученими та обездоленими селянами, зумів достеменно описати їх лихоліття в своїх безсмертних новелах. Уклін тобі, великий земляче, за слово правди про селян».

Як відомо, Анатолій Йосиповича єднала багатолітня дружба з видатним композитором Станіславом Людкевичем. У 1962 році я читав лекцію для професорсько-викладацького складу Львівської консерваторії «Львівський некрополь». Анатолій Кос-Анатольський особисто познайомив мене з С. Людкевичем. Я знав з розмов академіка АН УРСР І. П. Крип'якевича, М. С. Возняка, про-

фесора І. С. Свенціцького, що С. П. Людкевичу на початку ХХ століття відомий український письменник і громадський діяч Михайло Павлик та видатний галицький етнограф Володимир Гнатюк показували точне місце того злопам'ятного порога хати Дзвінчука в Космачі, на якому увечері 23 серпня 1745 року був смертельно поранений легендарний Олекса Довбуш. Я, використовуючи нагоду, звернувся з проханням до С. Людкевича вийхати у Космач і показати мені те місце, де загинув народний герой. Композитор почав делікатно відмовлятися, посилавшись на свою старість. І тоді попросив Анатолія Йосиповича: «Дорогий наш професоре, бажано знайти час і поїхати з істориком Довбуша, щоб не забути те місце і увіковічити його для нащадків. Прошу вас ласкаво, зробіть це святе діло».

Дійсно, через якийсь час ми вийшли на Гуцульщину. Дорогою С. Людкевич дуже багато згадував про видатних діячів України, з якими підтримував творчі зв'язки, дуже тепло оцінював композиторську і громадську діяльність Анатолія Кос-Анатольського.

Ми приїхали у Космач і композитор показав те місце, на якому згодом мені вдалося з допомогою жителів села встановити пам'ятний обеліск з нагоди 235-річчя загибелі Довбуша, 24 серпня 1980 року мало відбутися урочисте відкриття обеліска під звуки трембіти і промову Кос-Анатольського, тодішнього депутата Верховної Ради

СРСР. Проте налякані функціонери від культури побоїлися масового сходу, тим більше, що з їх вини розвалилася Довбушева церква, бо не дозволяли космацькій громаді відремонтувати її за народні кошти.

Особливо пам'ятні для мене дні, коли композитор разом з дружиною і сином прибув до нашого педінституту на ювілейний вечір, присвячений 70-річчю відомого скрипаля, доцента музично-педагогічного факультету Ю. Д. Криха, що відбувся 26 березня 1977 року. Які гарні й задушевні слова були сказані ювіляру композитором! Наступного дня я повіз Кос-Анатольського у Скит Маняський, розповів історію цього славетного історико-культурного заповідника. Тоді ж Анатолій Йосипович згадував, як нелегко було йому у післявоєнні роки, коли чиновники чинили всілякі перешкоди у його творчості, буквально переслідували композитора, але він продовжував творити, і то, за словами самого композитора, «були мої найкращі роки музичного сходу». Цей вечір спогадів продовжився у моєї квартирі, куди я запросив Анатолія Йосиповича на склянку чаю після дороги. Тоді мені вдалося багато дізнатися про життєвий і творчий шлях Кос-Анатольського.

Оглянувши експонати культурно-мистецько-літературної спадщини про Олексу Довбуша, композитор у захопленні вигукнув: «Та це цілий історико-меморіальний музей Олекси Довбуша, захований від масового глядача! Робіть, про-

фесоре, виставки по всій Україні, пишіть історію Гуцульщини». Ці слова для мене є дороговказом, і я двічі організував виставки історико-літературно-мистецької Довбушани у 1980 і 1988 роках, написав історію Гуцульщини.

Того беззвезного вечора запитав композитора, як йому, крім великої громадської, державної роботи (а був тоді Кос-Анатольський депутатом Верховної Ради СРСР), вдалося створити так багато нових творів! Почув упевнену відповідь: «Приля для злегу дала мені моя люба дружина Надія. Ви не можете собі уявити, яка це сила у моєму житті. Вона для мене є натхненням разом з моїми синовцями. Господи, яке це родинне щастя». Композитор подарував мені книжку своїх хорівих творів з дарчим написом: «Шановному Володиміру Васильовичу Грабовецькому, ентузіасту історії рідного краю, історіку опришків в знак щирої пошани Анатолій Кос-Анатольський. Львів, 27.3.77 р.». Цей дар бережу, як дорогу реліквію пам'яті про композитора.

З любов'ю зберігає багату спадщину Анатолія Йосиповича його дружина Надія Андріївна. У Львові, на квартирі по вулиці Глибова вона організувала меморіальну кімнату. В Коломиї на будинку, де народився композитор, встановлено меморіальну дошку. Варто, на мою думку, встановити меморіальну дошку й в Івано-Франківську по вулиці Шевченка, на будинку колишньої гімназії, де свого часу навчався юний композитор. Настав час також громадськості Львова, Івано-Франківська, Коломиї подумати про видання спогадів та зібрання творів А. Й. Кос-Анатольського. Це було б гідним шануванням пам'яті композитора.

В. ГРАБОВЕЦЬКИЙ.

Доктор історичних наук, професор.

ПРОЕКТ

1. ЗАВДАННЯ ТРЕТЬОГО НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО СЕМЕСТРУ, УМОВИ ЙОГО ПРОВЕДЕННЯ.

1.1. Третій навчально-виховний семестр є однією із складових частин підготовки студентів інституту до виконання роботи в школі, підвищення їх педагогічної майстерності.

1.2. До участі в третьому семестрі залучаються студенти других, третіх та четвертих курсів (невипускних) усіх факультетів інституту.

1.3. Керівництво проведенням та підготовкою третього семестру здійснюється оперативною групою інституту, створеною спільним рішенням ректорату та комітету комсомолу.

1.4. Тривалість третього навчально-виховного семестру — вісім тижнів. Тривалість літніх канікул — чотири тижні. Навчання у попередньому семестрі завершується не пізніше 25 травня.

1.5. Навчально-виховний процес у третьому семестрі здійснюється у піонерських таборах, у таборах праці і відпочинку, за місцем проживання дітей.

1.6. Результати роботи студентів у третьому навчально-виховному семестрі оцінюються диференційованим заліком. При цьому оцінка виставляється педагогічною радою закладу, в якому працював загін.

1.7. Після завершення семестру студенти подають такі звітні документи: — протокол засідання педради, де оцінюються результати роботи студентів за час практики;

Положення

про третій навчально-виховний семестр в Івано-Франківському державному педагогічному інституті імені В. Стефаніка

— заїт про проведену навчально-виховну роботу;

— характеристику, затверджену педрадою.

1.8. Студенти, які протягом трьох років навчання брали участь у третьому семестрі і мають відмінні оцінки, після складання додаткового теоретичного курсу (за встановленою програмою), а також державного екзамену, одержують додаткову спеціальність «учитель-методист».

1.9. Навчально-виховний процес у педагогічному загоні здійснює викладач-методист, який подає студентам методичну допомогу в організації виховної та іншої роботи з дітьми, проводить аналіз їх діяльності, інформує оперативну групу інституту про діяльність загону. Методист бере участь у формуванні загону, його колективу.

1.10. Методистів рекомендує для роботи в педагогічному загоні кафедра інституту з числа викладачів, начальників піонерських таборів, вчителів та інших осіб, що мають достатній практичний досвід виховної та методичної роботи. Методистам встановлюється навчальне навантаження з розрахунку шість годин на одного студента. До роботи методистами можуть залучатися і студенти.

2. Функції підрозділів інституту

2.1. Організація і проведення третього (літнього) навчально-виховного семестру здійснюється відповідно до календарного плану.

2.2. Комітет комсомолу виконує організаційну роботу по підготовці студентів до педагогічного семестру:

— забезпечує проведення агітаційної та пропагандистської роботи серед студентів;

— організовує і проводить договірну кампанію;

— формує педагогічні загоны;

— спільно з деканатами і завідувачим педпрактикою організовує проходження медичного обстеження учасників семестру;

— бере участь у підготовці й проведенні весняних інструктивних методичних зборів;

— організовує відправлення студентів на місце роботи;

— слідкує за виконанням договорів між галузевими профспілковими комітетами та інститутом;

— сприяє розвитку активності студентів, використовуючи різні форми матеріального та морального стимулювання.

2.3. Після закінчення третього (літнього) навчально-виховного семестру комітет

комсомолу спільно з ректоратом організовує підбиття його підсумків. З цією метою проводить:

— збори старших вожатих, командирів педзагонів;

— підсумкову конференцію учасників семестру із запрошенням усіх зацікавлених сторін;

— конкурси педмайстерності, зльоти педзагонів.

2.4. Кафедри педагогіки, психології, ТМПКР організують методичне забезпечення підготовки та участь студентів у третьому навчально-виховному семестрі. З цією метою:

— проводять спецкурси, спецсеминари з питань проведення виховної роботи з дітьми у літній період;

— організують проведення весняних інструктивно-методичних табірних зборів;

— організують роботу консультпунктів;

— розробляють завдання на період третього семестру для студентів, які працюватимуть індивідуально;

— здійснюють підбір та навчання методистів, які працюватимуть з педзагонами.

3. ОСНОВНІ ПРАВИЛА ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТСЬКИХ ЗАГОНІВ Й ОБОВ'ЯЗКИ СТУДЕНТІВ

3.1. Педагогічний загін здійснює свою діяльність у

виховному закладі, передбаченому підписаними договорами.

3.2. За виконану роботу під час третього навчально-виховного семестру студенти одержують заробітну плату відповідно до затверджених нормативів. Направлення на неоплачувану роботу — тільки за згодою студента.

3.3. Студентський педагогічний загін має право ставити питання про заміну методиста, обґрунтувавши причини цього рішення.

3.4. Студенти, зараховані на штатні посади організації-замовником, користуються всіма правами її працівників, а також членів студентських загонів, передбаченими Положенням про Всесоюзний студентський загін, в тому числі:

— домагатися дотримання умов праці і життя, передбачених договором, а у випадку порушення — розірвати його, повідомивши про це ректорат і комітет комсомолу;

— обирати і переобирати командира, старшого вожатого;

— вимагати вирішення спірних питань на засіданні педради.

3.5. Студенти, студентський загін несе відповідальність за життя і здоров'я дітей.

3.6. Студенти зобов'язані:

— виконувати умови договору, правила внутрішнього розпорядку закладу, в якому вони працюють, підтримувати трудову дисципліну, не порушувати правила техніки безпеки;

— виконувати рішення педради колективу, зборів загону, розпорядження командира загону, старшого вожатого та керівників табору (закладу);

— виконувати роботу, передбачену навчальним планом.

4. УКЛАДАННЯ ДОГОВОРУ, ФІНАНСУВАННЯ ТРЕТЬОГО НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО СЕМЕСТРУ

4.1. Вся робота по підготовці та участі студентів у третьому семестрі проводиться на основі договору між інститутом (комітетом комсомолу) і організацією-замовником. Договір укладається не пізніше, ніж за два місяці до початку семестру. Умовою для укладення договору є гарантія організації-замовником оплати договірної кампанії.

4.2. До участі в договірній кампанії залучаються студенти, викладачі, що мають досвід практичної виховної роботи і які рекомендуватимуться для обрання командирами педзагонів.

4.3. Фінансування затрат на проведення навчально-виховного семестру здійснюється інститутом, а також комітетом комсомолу з коштів, перерахованих організаціями-замовниками.

(Проект підготовлений комітетом комсомолу).

У румунських друзів

Цієї осені проходила то-вариська зустріч між пред-ставниками молоді із Соці-алістичної Республіки Руму-нії і молоді із СРСР. У скла-ді нашої делегації налічу-валось 60 чоловік, у тому числі два делегати з нашої області: воїн-інтернаціона-ліст, голова військово-патрі-отичного клубу «Патріот» з міста Коломиї П. Дяків і автор цього матеріалу. Оче-лювали делегацію перший секретар ЦК ВЛКСМ В. І. Мироненко і секретар ЦК ВЛКСМ Н. І. Курзанова. В складі делегації були пред-ставники молоді з різних республік.

Зустріч почалася в сто-лиці Румунії — Бухаресті.

Далі вона проходила в це-нтрі однієї з провінцій — Бакеу.

Почалась офіційна части-на зустрічі з покладання квітів і вінків до пам'ятни-ка Героям румунської ар-мії та пам'ятника воїнам-ви-зволителям. Потім — екс-курсія по Бухаресту. До ре-чі, в столиці Румунії ми по-бували в політехнічному ін-ституті, на трикотажній фа-бриці, в індустріальному лі-цеї, в інших закладах та на підприємствах цього чудо-вого міста.

Особливо нам запам'ята-вся музей народної творчо-сті, села та культурно-спо-ртивний комплекс для сту-дентів «Тей». В останньому щодня тренується до 20 ти-сяч студентів. Плата за від-відування цієї спортивної споруди невелика — 5 лей (біля 60 коп.). До складу ком-плексу входить три фут-больних поля, п'ять баскет-больних і волейбольних майданчиків, біля тридцяти тенісних кортів тощо.

Далі, як уже говорилось, ми продовжили свою подо-рож у Бакеу. Тут в день приїзду для нас організу-вали книжкову і фотовиставку. Саме тут почалась, так би мовити, ділова части-на нашої зустрічі. Делегації, наша і румунська, поділи-лись на чотири групи для диспутів. Дискутували ми по чотирьох напрямках — «Соціально-економічна роль молоді в суспільстві», «Мо-лодь і суспільство», «Мо-лодь і освіта» та «Молодь і екологія».

Я особисто брав участь в обговоренні теми «Мо-лодь і освіта». Однак, мушу визнати, гострої розмови у нас не було. Ми, якщо ро-зібратися, просто обміня-лись інформацією про осві-ту. До речі, почули багато цікавого з цього питання.

Починаючи з цього року, Румунія переходить повні-стю на 12-річну систему шкільного навчання. Спочатку діти отримують знання у

звичайних школах, а з де-в'ятого класу переходять у ліцеї. В кожного з них є свої напрями: індустріаль-ний, сільськогосподарський, гуманітарний. Закінчуючи навчання у ліцеї, учень вже має певну професію і відра-зу ж направляється на ро-боту. А ті, що склали іспи-ти особливо успішно, асту-пають до вищих навчальних закладів. Якщо (мова про юнаків) ліцеїст складає іспи-ти до вузу теж успішно, то призивається на службу в армію на 9 місяців. Ті, хто не склав іспитів або не пройшов за конкурсом, призиваються до війська на рік і два місяці.

Ще кілька цікавих фак-тів із життя румунських студентів. Їх у цій країні 63 тисячі. 20 тисяч щорічно відпочиває у студентських таборах. Для студентів, їх сімей в Румунії існують лі-карні, дитячі садки та ясла. 60 процентів вузівської мо-лоді отримує стипендію. Од-нак на руки її видають тим, що проживають у місті, вдо-ма. Ті, що мешкають в гур-тожитку, отримують части-ну. Справа в тому, що із стипендії вираховується ві-дразу плата за гуртожиток та харчування. Найбільша стипендія у румунського сту-дента — 850 лей (біля ста карбованців).

У Бухаресті побудовано цілий житловий комплекс для студентів. У ньому про-живає 10 тисяч юнаків і ді-вчат. Всім цим господарст-вом керують виключно сту-денти, існує лише одна шта-тна одиниця — адміністра-тор.

Думаю, ця інформація змусить замислитись нашу адміністрацію, студентський профком і комітет комсомолу.

І ще цікава деталь. На військових кафедрах у ву-зах навчаються лише сту-дентки. Після першого і третього року навчання для них проводяться військові збори, які тривають три ти-

жні.

Велика увага у вузах Ру-мунії приділяється розвит-ку фізкультури і спорту. Фі-нансується ця сфера молодіжною організацією САСКФ. А великий спорт підтримується фондами від-повідного міністерства.

Студенти в Румунії не займаються підручанням на прожиття. Як говорили вони нам, у них немає мо-тивів і причин для цього. Головна мета в інституті-навчання.

У Румунії 39 вузів. У п'я-тнадцяти з них є свої газе-ти. Всі працівники у них — студенти. Студентська пре-са користується тут надзви-чайною популярністю. Під час передплати її не виста-чає. Тому існують комісії по пресі, які розподіляють тираж.

Ось так коротко про ру-мунських студентів. Вра-жень, скажу, було надзви-чайно багато. Ми, крім різ-

них екскурсій, об'їздили всю провінцію Бакеу. Від-відали міста Георгіу, Геор-гіу-Деж, курорт Слєпк-Молдова, село Тескаль, де знаходиться будинок-музей видатного румунського композитора Джорджі Енеску тощо. І дуже вдячні нашим друзям за дні, проведені в СРР.

Р. САДРУК.
Студент V курсу Ісфаку.

МИСТЕЦТВО
ПРИКАРПАТТЯ

Нові КНИГИ

Без надмірного пафосу, з глибоким аналізом скла-дних суспільно-політичних процесів, проходить цього року святкування ювілею возз'єднання західноукраїн-ських земель з Радянською Україною в складі Союзу РСР. До цієї події приуро-чено ряд видань, які з'яви-лися на полицях мистець-ких відділів книгарень. Зо-крема, альбом «Художники Прикарпаття», упорядником і автором тексту якого є мистецтвознавець з Івано-Франківська Р. Дреботюк, а також книга львівських до-слідників мистецтва Г. Ост-ровського та А. Попова «Ко-рни и корона».

Зі смаком оформлений альбом репрезентує тво-ри живопису, скульптуру, графіку та декоративно-при-кладне мистецтво прикар-патських художників. Слід відзначити якісні репродук-ції художніх творів, а також введення до альбому ма-ловідомих робіт видатних майстрів і творів молодих прикарпатських митців. Ок-расою альбому є твори дек-оративно-прикладного ми-стецтва: вироби з дерева, кераміки, скла, металу, дек-оративні розписи, художні тканини.

Книга львів'ян «Корни и корона», адресована викла-дачам, мистецтвознавцям, аспірантам, студентам, являє собою мистецтвознавець до-слідження, в якому автори намагаються простежити розвиток мистецтва Захід-ної України крізь при-зму міжнародних зв'яз-ків. Книга складається з двох розділів. З першого розділу, ав-тором якого є Г. Остров-ський, довідуємося про між-народні мистецькі процеси другої половини XIX—XX ст. на території Галич-чини, Буковини, Закарпаття. Другий розділ (автор А. По-пов) присвячений темі ін-тернаціоналізму в образот-ворчому мистецтві захід-ноукраїнських митців радян-ського часу.

Хотілося б висловити кі-лька міркувань щодо кни-ги «Корни и корона». Скла-дається враження, що ав-торам не в повній мірі вдало-ся відійти від ідеологічних стереотипів. Книга, що дос-ліджує мистецтво України, його міжнародні зв'яз-ки (з Францією, Німеччи-ною, Польщею, Угорщиною і т. д.) друкується лише ро-сійською мовою. Тільки кі-лькама словами згадано негативні тенденції та вра-ги, які мали місце в історії українського радянського образотворчого мистецтва.

Полемічною видається те-ма, яка супроводжує назву книги, — «Інтернаціона-лізм як основа розвитку національної художествен-ної культури».

Приємно, що як в альбо-мі «Художники Прикарпа-ття», так і в книзі львівських мистецтвознавців репроду-куються твори завідуючого кафедрою образотворчого мистецтва, креслення та пра-ці нашого інституту М. П. Фіголя. Хотілося б надія-тися, що в недалекому май-бутньому аналогічні видан-ня поповнватимуться тво-рами викладачів, випускни-ків і студентів художньо-графічного факультету.

В. ЛУКАНИЙ.

Сосиски в картопляному тісті

Гарячу картоплю потов-кати, вбити одне яйце, вси-пати манну крупу і боро-шно, посолити і цю масу добре вимішати. Картопля-не тісто розкочати на до-щці, посипаній борошном, порізати на прямокутники, відповідні довжині і шири-ні сосисок. З сосисок зняти плівку і загорнути в пря-мокутники, защипати край віста з усіх боків.

Яйце змішати з розтоп-леним, але не гарячим ма-слом і змазати ним сосис-ки в тісті, уже викладені на деко.

На 300 г сосисок: 1 кг картоплі, 80 г маргарину, 110 г манної крупи, 2—3 яйця, 300 г борошна, 50 г вершкового масла.

Уже не за горами новорічне свято, чи не найдовго-жданніше і найпрекрасніше. Тож не ризикуйте, що розгуль-ся до нього заздалегідь. Завчасно слід подумати і про святковий стіл. Не секрет, що нашою господарювачкою хоче здивувати гостей своєю кулінарною майстерністю. І, можливо, в цьому вам допоможуть наші поради. Спробуйте, поекспериментуйте, а якщо вам сподобатися, — сміливо виносьте свої «творини» на суд гостей. Бажаємо вам успіху!

Яйця з сирним кремом

Круто зварені яйця роз-різати впоперек на дві по-ловинки. Жовтки розтерти з вершковим маслом, доде-ти тертий сир і рублену зе-лень.

В отриману масу покласти сметану маленькими пор-ціями, добре розтерти. Посолити і поперчити. У білків зрізати верхечки, щоб половинки яєць стоя-ли на блюді і не падали. Дно блюда викласти зелен-ню, на неї поставити поло-винки яєць. Потім змазати їх сирним кремом, при-красити гілочками зелені. По краю блюда покласти гарнір: варену картоплю, зелену цибулю, варену мор-кву та буряк.

Сандвічі

У батона зрізати шкірку, надавши йому форму пря-мокутника, потім розріза-ти вздовж на дві полови-ни. Одну частину густо на-мазати маслом, на неї по-класти сирну пасту, закрити другою половиною ба-

тона, загорнути в поліети-леновий мішечок і покла-сти в холодильник, щоб хліб просочився пастою. Перед подачею нарізати батон впоперек на сандвічі одна-кового розміру і викласти на блюдо з зеленою.

Для пасты: пропустити через м'ясорубку часник і почищені горіхи. Розтерти з майонезом плавлений си-рок і все змішати з горі-шко-часниковою масою.

На один батон білого хлі-ба: 75 г вершкового масла, 1 плавлений сирок, 2 ст-ложки майонезу, склянка почищених волоських горі-хів, 4—5 зубчиків часнику.

Торт «Ковбасний»

1 кг печива покласти на дрібні шматочки, 1,5 склян-ки цукру перемішати із 100 г какао-порошку, дода-ти 4 столові ложки моло-ка і все добре розтерти. 400 г маргарину розтоплити, 2 яйця збити до гого-ля-моголя (додати жменьку цукру).

В розтоплений маргарин

висипати суміш цукру з какао, розмішати, потім влити гоголь-моголь, змі-шати і цю масу довести до кипіння. Вилити в печиво, все перемішати, розділити на три частини, викласти на пергамент, розкочати у вигляді ковбасок і поста-вити на холод.

Торт «Зебра»

Беремо 400 г сметани і цукру, 2 яйця, 3 склянки борошна, чайну ложку по-ташу, розведену в двох столових ложках оцту, до-бре змішуємо. Тісто діли-мо навпіл: до одної части-ни додаємо 2—3 чайні ло-жки какао, ще раз добре вимішуємо і випікаємо на слабкому вогні на деко, за-стеленому промасленим папером. Другий корж ви-пікаємо так само — один буде білий, другий корич-невий. Коли обидва охоло-нуть, розріжемо їх вздовж і покладемо всі чотири пла-сти один на другий, чергу-ючи за кольором і намазу-ючи кожний кремом.

Для крему: яйце розти-раємо із склянкою цукру, додаємо склянкою холодно-го молока, вимішуємо і на слабкому вогні доводимо до кипіння, не переставши помішувати. Кип'ятити 5—6 хвилин. Окремо розтира-ємо 200 г масла чи марга-рину і вливаємо у нього

Гоголь (молдавська кухня) Жовтки, масло, цукор роз-терти добіла, змішати з борошном. Тісто добре ви-мішати, розкочати в пласт товщиною 1 см і вирізати круглою формочкою печи-во діаметром 2,5 см, в цен-трі кожного зробити паль-цем невеличке заглиблення.

Печиво змазати яйцем, посипати молотими горіха-ми і випікати у духовці на середньому вогні, а потім покласти в заглиблення по-ягідці вишневого варення.

На 240 г пшеничного бо-рошна: 150 г вершкового масла, 100 г цукрової пуд-ри, 4 жовтки, 100 г почи-щених волоських горіхів.

Смачного вам!

Добірку підготувала
Н. ЯСНА.

«Советский педагог» — орган парткома, рек-тората, профсоюзних комітетів и комітета ЛКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаніка. Газета виходит на українськом языкѳ.

Газета виходить один раз на тиждень — у вівторок. Формат — 0,5 друкарського аркуша газети «Прада».

Адреса: 244000, м. Івано-Франківськ, вул. Шев-ченка, 57. Телефони: 96-4-73, 96-4-41.
Редактор І. ГАВРИЛОВИЧ.

Івано-Франківська обласна друкарня управлін-ня у справах видавництва і поліграфії облвикон-кому. м. Івано-Франківськ, вул. Чапаєва, 78.

Зам. 1036.

Тираж 2000.